De eeuwige Schoolkameraad

DOOR JOB STEYNEN

Alle tafeltjes waren bezet in „De Gouden Bal"; alleen tegenover een broodmager, slordig heer, die voor een groot geopend boek en een kleine portie eten gezeten was, kon met eenigen goeden wil nog een stoel worden aangeschoven. De juffrouw naderde, vroeg, voorzichtig zich van den verleden tijd bedienend — een hebbelijkheid, waarmee wij onze overbescheidenheid demonstreeren, — :

„Dokter, zou U er bezwaar tegen hebben als ik zoo vrij was hier nog 'n stoel bij te zetten ?"

De dokter richtte het ongeschoren gelaat omhoog, waarbij hij de hand onder de kin bracht, als wilde hij zich niet geheel verlaten op den steun van een breeden, stijven, doch overvuilen halsboord, en keek met een verstrooiden blik door de brilleglazen het meisje aan.

„Nee, tegen 'n stoel heb ik geen bezwaar, juffrouw," antwoordde hij, wat verschrikt, maar op vrindelijken toon.

Het jufje echter vreesde erin te loopen ; geleerden namen je altijd, je kon niet voorzichtig genoeg met je woorden zijn. „Dus tegen 'n stoel hebt u geen bezwaar, dokter, maar als er nu eens iemand op komt zitten ?" .... vroeg ze nu.

„Ook niet," antwoordde hij met een lachje. Met een lachje, maar eigenlijk vond hij het toch niet pleizierig, gestoord te worden. Zoo was hij nu altijd, hij met zijn zachtzinnig karakter; hij kon den menschen als ze hem vriendelijk iets vroegen, niet goed weigeren. Zoo'n meisje vond het pleizierig, dat er nog een gast bij kon, dan kreeg zij een fooitje meer, en voor iemand, die hier straks hongerig aan zou komen, was het toch ook niet alles om wegens plaatsgebrek te worden weggestuurd.

Nu, en als de menschen hem maar niet van zijn werk afhielden, dan was er niets geen bezwaar, dat ieder zijn zin kreeg....

Aan een persoon, die nu al spoedig op den leegen stoel plaats nam, werd door den dokter niet de luttelste moeilijkheid in den weg gelegd. Alleen toen de man gevaarlijk met het olie- en azijnstel tegen het geopende boek stiet, keek de dokter eens op, en zei : „In Godsnaam, voorzichtig alsjeblieft vrind."

De vrind, een man met wasbleek gelaat en lange gladde, als gezalfde haren, had een gebaar van verrassing (U weet wel, zóó ongeveer : het hoofd wat naar achter, de oogen wat wijder open, dan een secondekort fronsen van het voorhoofd).

„Ben je het of ben je het niet ?" vroeg hij op verheugden en tevens verbaasden toon den dokter.

„Ja, ik bèn het," zei deze, de schouders even ophalend, maar dook dan het hoofd weer dieper over het boek.

Wat bevreemd keek de onbekende zijn overbuurman aan, en hernam op vroolijken toon :

„Ja, ik zie het nu duidelijk, je bent Pont, David Pont . ."

Verbaasd zag de dokter thans den vreemdeling aan ; voor het eerst toonde de man nu werkelijk eenige belangstelling.

„Ja, en wie bent U ?" vroeg hij, op zijn gewonen zachtzinnigen toon. — „Kijk me eens goed aan, herken je je ouden schoolkameraad Flip niet meer, Flip Arends... Kom, denk eens even."

Moeizaam was de gelaatsuitdrukking van den dokter, nu hij tevergeefs poogde, zich iets van Flip te herinneren.

„Neen," zei hij eindelijk, „ik herinner me er niets van."

„Kom," begon de ander, en poogde met allerlei gebeurtenissen 's mans geheugen op te frisschen. „Weet je nog wel van dit, en herinner je je nog wel van dat ...." En na een aantal verhalen slaagde hij er waarlijk in, door den dokter als authentiek, onvervalscht schoolvriend te worden herkend. Flip, verheugd om het hervinden van den ouden kameraad, praatte honderd uit, en dokter Pont, meer dan hij zichzelven wel bekennen wou bekoord door al die gezellige herinneringen, luisterde, luisterde werkelijk. Hij had tot groote verbazing der vaste bezoekers van het eethuis zijn studieboek dichtgeslagen en zat rechtop te luisteren, oogenschijnlijk als een gewoon mensch, die met een ander in gesprek is. Nadat hij op aandringen van Flip had verteld, dat hij doctor in de letteren was en aan een omvangrijk philologisch werk arbeidde, zei deze :

„Ja, je bent altijd een razende knappe jongen geweest. In alles nummer één was je ; dat herinner ik me heel goed : behalve in gymnastiek, daar was je ellendig in . . ."

DE NOORSCHE KERK TE ROTTERDAM VOLTOOID.

Er bevindt zich te Rotterdam een ongemeen interessant en fraai kerkje, dicht bij de haven, zoodat de toren vanuit de rivier zichtbaar is. Het is een in Oud-Noorschen stijl gebouwde kerk voor Noorsche zeelieden, welke behalve kerk, ook leeszaal met spreekkamer, keuken, aanrecht- en jassenkamer bevat, zoomede een inrichting voor bioscoopvoorstellingen. Eveneens worden er ook muziekavonden gehouden, een en ander, — men begrijpt reeds het doel — om de Noorsche zeelieden (er komen jaarlijks wel een 25000 van hen in Rotterdam) uit ongewenschte omgeving te houden. Ds. Jens Saxe, de Noorsche zeeliedenpredikant te Rotterdam, is de man die de stichting tot stand deed komen. Het pittoreske kerkje, door de architecten Arnstein Arneberg en Magnus Poulsson ontworpen, werd in Noorwegen ineen gezet, en naar Holland overgebracht verrees het weder zooals het in Noorwegen was gebouwd. — Hierboven: de kerk voltooid. Links de kerk met ingang; midden: lees- en andere zalen; rechts: de woning van den koster met typisch Noorsch balcon. Het voorste huisje is de ingang.

„Dat ben ik nog," erkende de dokter gelaten, „ik heb niet meer lichaamskracht dan een kip . . ."

„Nou-ou-ou . . ." deed Flip ongeloovig.

„Nee, nee, eer nog minder. Ik ben blij, dat ik van huis hier naar toe kan loopen, en terug. Maar wat ben jij eigenlijk geworden in de wereld ?"

„Ja . . . ja," aarzelde de kameraad wat verlegen, „ja, dat is nèt de vraag . . ."

De dokter vond dit antwoord blijkbaar vermakelijk, want hij opende langzaam den mond, en lachte den man toe, allervriendelijkst als had deze hem met zijn antwoord een groot genoegen gedaan.

„Nee, in ernst," zei hij toen, en hij verbaasde zich over zijn betrekkelijke belangstelling in iets anders dan zijn studie.

„Nou . . ja, je begrijpt, hè," aldus trachtte de kameraad een antwoord op-den-man-af te ontwijken, „het is niet zoo makkelijk, hè . . . Eigenlijk ben ik niets."

„Dat is al heel weinig," peinsde de dokter luidop.

„Ten minste niets, wat jij iets zal noemen. Je herinnert je nog wel, dat ik toen voor de vijfde klas gezakt ben ? Welnu, sedert dien tijd ben ik mijn heele leven door blijven zakken. Intellectueel gesproken, . . . maar verder heb ik geen klagen. Geld hoef ik niet van je te leen te hebben, bijvoorbeeld."

Een poosje ging het luisteren naar het luchtige gepraat over den schooltijd goed, maar dan begon het den dokter wat te vervelen. Hij had spijt, dat hij zich zoo bloot gegeven had, temeer daar hij wel zag, dat de hervonden schoolkameraad opdringeriger werd en het er voorloopig wel niet bij laten zou, en hij, eenzelvig studiemensch, weinig aan omgang gewend, niet veel kans zag, zich met goed fatsoen van den schoolkameraad met bijbehoorende jeugdverhalen te bevrijden. Grieven wilde hij den man niet ; daarvoor was hij te goedhartig. Hij zat er erg mee.

„Ik derangeer je toch niet ?" vroeg Flip nu met een gezicht alsof het antwoord op zijn vraag toch zijn eene oor in en het andere zou uitgaan.

„In de verste verte niet," jokte de dokter, die voor niets ter wereld den man voor het hoofd stooten wilde. Hij zou graag zonder hem te kwetsen het onderhoud afbreken, en dus riep hij de juffrouw en betaalde. De kameraad echter betaalde ook.

„Ik loop zoover met je mee, als je het goedvindt," zei hij.

„Heel graag," antwoordde beleefd de ander, die er alles nochtans op gezet had, om nu eindelijk den man kwijt te raken.

„Geef dat boek maar hier, dat draag ik wel voor je. Je was niet zoo erg gespierd, zei je daareven toch."

Met nam Flip het zware boek den ander uit de hand ; deze verzette zich een weinig, doch liet zich ten slotte maar bedoen ; het was eigenlijk een heel gemak, zoo'n kameraadpakjesdrager.

„Gaan we 'n potje bier drinken ?" vroeg Flip.

„Ik drink nooit bier."

„'n Kopje koffie dan ?"

„Neen, dank je, maar ga U gerust Uw gang. Ik moet naar huis om te werken."

Tegelijk stak hij hem reeds de hand ten afscheid toe, maar dit gebaar werd staal genegeerd.

„Woon je ver weg ?" vroeg Flip.

„Ja, een heel eind," jokte de dokter.

„Hoe lang is het loopen ?"

„Nou . . . wel . . . wel 'n uur of twee, . . . ten minste . . ."

„Dan nemen we de tram."

„Nou, dat hoeft nu direct niet . . ." aarzelde de dokter, wiens woning slechts een paar straten ver was.

„Dan loopen we," zei Flip, „zooals je wilt, hoor. We hebben vroeger ook heel wat samen geloopen, hè? Weet je nog van onze wandelingen met den leeraar 's Woensdagmiddags . . en dat we alleen wilden botaniseeren als de meisjes meegingen . . . Anders biljartten we in „De Bel," een partij voor vijf cent, en een glas bier voor drie. Weet je het nog ? Je hebt Bets Manning toch gekend, hè ? En Truus Woud ? En Greta Singels ? Die zijn alle drie getrouwd. En goed ook . . . ."

„Zoo, zoo ?" deed de dokter, uit vriendelijkheid belangstelling veinzend want je kon zoo'n vent, die je daar van al die aardige dingen van school vertellen kwam, toch niet voor spek en boonen laten praten ; in werkelijkheid wist hij van Truus, Bets en Greta niets, hoegenaamd niets meer ; niet eens dat ze ooit bestaan hadden.

„Ja, het is een aardige tijd, hè, de jeugd ? Het is de mooiste tijd van het leven, en zij komt toch maar nooit weerom," praatte hij in den trant van Flip, om dezen, ondanks alles, toch nog maar een genoegen te doen.

Even wandelde de oud-kameraad nu zwijgend naast den dokter voort, en in de ziel van den laatste ontlook de hoop, dat de man plotseling het geheugen was kwijt geraakt ; dit

DE NOORSCHE KERK TE ROTTERDAM VOLTOOID.

Het intérieur der Noorsche kerk. Het koor met een copy naar het beroemde Christusbeeld van Thorwaldsen. De geheele kerk is inwendig versierd met de kleurige figuren, zooals men er op de foto ziet. (*foto's H.I.P.B.*)